

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a členov JUDr. Anny Elexovej, JUDr. Dariny Michalkovej, JUDr. Evy Barcajovej a Prof. JUDr. Petra Blahu v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] sudkyňi Okresného súdu v [REDAKOVANÉ], o odvolaniach podaných ministrom spravodlivosti [REDAKOVANÉ] a sudkyňou JUDr. [REDAKOVANÉ] proti rozhodnutiu disciplinárneho súdu č.k. 3 Ds 4/03 – 28 z 19.3.2004 na ústnom pojednávaní dňa 27.septembra 2004 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 131 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a JUDr. [REDAKOVANÉ] sa z a m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Disciplinárny súd Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako prvostupňový disciplinárny súd rozhodnutím zo dňa 19.3.2004 uznal sudkyňu JUDr. [REDAKOVANÉ] za vinnú, že v pridelenej veci 12 C 473/92 nekonala, hoci mala konať a to v čase uvedenom vo výroku tohoto rozhodnutia, teda zavinene porušila povinnosti sudcu, porušenie ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti o úsilí ukončiť súdne konanie bez zbytočných prieťahov, čím spáchala disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. s poukazom na § 151b ods. 5 zákona č. 426/2003 Z.z., za čo jej podľa § 117 ods. 1 písm. a zákona č. 385/2000 Z.z. s poukazom na § 151b ods. 5 zákona č. 426/2003 Z.z. uložil disciplinárne opatrenie – napomenutie.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie navrhovateľ – minister spravodlivosti, ktorý nesúhlasil s uloženým disciplinárnym opatrením ako dostatočným a to vzhľadom na subjektívne zavinenie menovanej sudkyne za prieťahy v danej veci potvrdené disciplinárnym súdom a už v minulosti vytýkané, ďalej na prieťahy aj v iných konaniach, ako aj na dlhodobu nesprávny postup v práci sudkyne spočívajúci v uprednostňovaní jednoduchších neskôr napadnutých vecí na úkor skôr napadnutých právne a skutkovo náročnejších

vecí, žiadal preto zrušiť napadnuté rozhodnutie a rozhodnúť podľa návrhu na začatie disciplinárneho konania.

JUDr. [REDAKOVANÉ] v odvolaní nesúhlasila s rozhodnutím disciplinárneho súdu ani v časti uznania viny ani uloženia disciplinárneho opatrenia a nestotožnila sa ani so závermi uvedenými v odôvodnení rozhodnutia.

Predovšetkým uviedla, že za prietahy v predmetnej veci nenesie subjektívnu zodpovednosť, pretože tieto boli spôsobené objektívnymi okolnosťami spočívajúcimi v neprimeranom množstve vecí v jej senáte, v dôsledku čoho nemala možnosť prejednať a rozhodovať veci bez zbytočných prietahov. Naopak, podľa nej nedostatočnou starostlivosťou o zaistenie personálnych a materiálnych predpokladov na riadny výkon práce súdov výkonnou mocou, došlo k porušeniu práva sudcu na pridelovanie vecí podľa rozvrhu práce tak, aby ich mohol rozhodnúť bez zbytočných prietahov, na skutočnosť ktorú upozorňovala viackrát v zmysle § 30 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. predsedu súdu a túto zložitú situáciu týkajúcu sa všetkých sudcov riešili aj spoločnou výzvou adresovanou všetkým príslušným orgánom justície.

Taktiež s poukazom na ust. § 118 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. platného do 16.4.2002 a procesné úkony z 12.11.2001 a 16.1.2002 sa nestotožnila s názorom disciplinárneho súdu, že nedošlo k premlčaniu disciplinárneho previnenia z dôvodu, že žalovaný skutok má pokračovací charakter a bol ukončený až po nadobudnutí účinnosti zák. č. 185/2002 Z.z..

Žiadala preto napadnuté rozhodnutie zrušiť a rozhodnúť podľa § 129 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z., v prípade potreby navrhla doplniť dokazovanie výsluchom JUDr. [REDAKOVANÉ] poverenej riadením občianskoprávneho úseku Okresného súdu [REDAKOVANÉ]

Odvolací disciplinárny súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na vady, ktoré neboli odvolaním vytýkané a dospel k záveru, že odvolania nie sú opodstatnené.

Z napadnutého rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu vyplýva, že na základe dôkazov zadovážených v konaní, predložených navrhovateľom a obvinenou sudkyňou dospel k záveru, že vo veci č.k. 12 C 473/92 vedenej na Okresnom súde v Žiline pridelenej sudkyňi JUDr. [REDAKOVANÉ] táto v čase od 23.4.1999 do 4.4.2001 a od 4.4.2001 do 15.10.2002 s výnimkou úkonov z 12.11.2001 a 16.1.2002 nekonala, hoci konať mala a súčasne, že za prietahy nesie subjektívnu zodpovednosť, pretože

v rozpore s § 30 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. nekonala **plynulo bez zbytočných priet'ahov**.

S takto zisteným skutkovým stavom, vyplývajúcim z vykonaného dokazovania sa plne stotožnil aj odvolací disciplinárny súd.

Podľa § 30 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. je sudca povinný v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných priet'ahov. Pre posúdenie, či ide o konanie plynulé bez **zbytočných** priet'ahov treba vychádzať z definície konania podľa ustanovení občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorých konanie v sporových veciach začína podaním návrhu na súd a trvá až do právoplatného skončenia vecí. Preto povinnosť sudcu stanovená v § 30 ods. 4 zákona trvá počas celého konania a pre konajúceho sudcu znamená vykonávanie úkonov najmä podľa zásady hospodárnosti prípravy konania tak, aby nedošlo k zbytočným priet'ahom v konaní. Z podkladov predmetného spisu č.k. 12 C 473/92, tak ako to aj prvostupňový disciplinárny súd konštatoval, takýto postup nevyplýva, pretože práve vzhľadom na dobu podania návrhu – rok 1992, časové úseky medzi jednotlivými úkonmi vo veci sa nejavia byť dôvodné. Navyiac práve okolnosť, že sudkyňa konala a rozhodovala počas celého dotknutého obdobia aj vo veciach napadnutých neskôr, svedčí, že sa touto zásadou neriadila naplno, ale len čiastočne, keďže priebežne rozhodovala aj v iných starších veciach.

Aj štatistické výsledky svedčia o tom, že jej pracovné výkony boli na dobrej úrovni, avšak práve v uvedenej zlej organizácii práce s dopadom na predmetné súdne konanie spočíva subjektívna zodpovednosť sudkyne, v dôsledku čoho aj došlo ku skutku, ktorý napĺňa znaky disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z.

Keďže z podkladov spisu zároveň nebolo sporné, že v celom dotknutom období mala sudkyňa neprímeraný počet pridelených vecí, ktoré zjavne bez zbytočných priet'ahov vybaviť nemohla, odvolací disciplinárny súd sa taktiež stotožnil s názorom prvostupňového disciplinárneho súdu, že vzhľadom na uvedenú mieru zavinenia je dostačujúce uloženie disciplinárneho opatrenia podľa § 117 ods. 1 písm. a/ zák. č. 385/2000 Z.z. – napomenutie.

Tak isto podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu správne prvostupňový disciplinárny súd ustálil, že predmetný skutok má pokračovací charakter, pretože ako už bolo uvedené, ide o jednotný proces, v rámci ktorého sa z pohľadu § 30 ods. 4 zákona skúmajú sudcom vykonané jednotlivé úkony a na ne nadväzujúce časové úseky. Pri hodnotení subjektívnej zodpovednosti sudcu za splnenie povinností sa preto musí vychádzať alebo od začiatku konania vo veci podaním návrhu alebo od pridelenia spisu na vybavenie tomuto sudcovi.

V tomto smere išlo o ucelený časový úsek konania od 23.4.1999 do 15.10.2002 (do vytýčenia termínu pojednávania) a v ňom hodnotených úkonov vykonaných v dňoch 4.4.2001, 12.11.2001 a 16.1.2002. Preto pri skúmaní sudkyňou vznesenej námietky zániku jej disciplinárnej zodpovednosti za tento skutok bolo potrebné postupovať podľa zák. č. 185/2002 Z.z. účinného od 16.4.2002 v spojení s § 151b ods. 5 zák. č. 426/2003 Z.z., v zmysle právnej úpravy ktorej sa takýto skutok nepremlčuje.

Vzhľadom na celkové časové obdobie trvania sporu a právne ustálenie skutku úkony urobené sudkyňou v zmysle § 30 ods. 5 zákona v znení platnom od 1.11.2001 na posúdenie jej subjektívnej zodpovednosti podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu nemali vplyv a preto na ne nemohol pri rozhodovaní prihliadnuť.

Na základe uvedeného dospel odvolací disciplinárny súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie je správne, vychádzajúce zo správne zisteného skutkového stavu a na jeho základe prijatého správneho právneho záveru, podané odvolania navrhovateľom ako aj dotknutou sudkyňou preto ako neodôvodnené podľa § 131 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 27. septembra 2004

JUDr. Ján Bobor, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

